

богоносеца“, отговорилъ св. Игнатий. „Ако ти искашъ да кажешъ че азъ съмъ злобенъ за демонитѣ, защото вода съ тѣхъ война, то азъ съ благодарение приемамъ даденото отъ тебе название“... „Кой е богоносецъ“ — възразилъ Траянъ. „Тойзи, който носи Христа въ сърдцето си“, отговорилъ св. Игнатий. „Да ли ний нѣмаме въ сърдце боговетѣ, които ни помагатъ въ борба съ враговетѣ?“ попиталъ Траянъ. „Ти се лъжешъ“, казалъ св. Игнатий, като наричалъ богове идолитѣ. Единъ е Богъ, Творецъ на небото и на земята и на всичко, що е въ тѣхъ, и Господъ Исусъ, Единородний синъ Неговъ, който да ме удостои съ царство небесно!...“ „Ти говоришъ за това, пресѣкълъ рѣчта на св. Игнатия Траянъ, който билъ распятъ при Понтия Пилата?“ „Да отговорилъ св. Игнатий, за Тогава, който възнесе на кръста грѣха и съкруши неговий виновникъ“ — „И така ти носишъ въ сърдцето си распятитѣ?“ попиталъ иронически Траянъ. „Да“, съ достоинство и съ смирение отговорилъ св. исповѣдникъ, по писането: *весело ся въ нихъ и похужду* а). Испита билъ свършенъ и последвало рѣшението императорово: „Игнатий да се прикове, къмъ войницитѣ 1) и да се отправи въ Римъ на изѣждане отъ звѣроветѣ за увеселение на народа“. Като чулъ това опредѣление, св. Игнатий радостно извикалъ: „благодаря Те, Господи, че Ти си ме удостоилъ съ свършенна любовь къмъ Тебѣ б) и вериги желѣзни, като апостола Твой Павла“. Пжтешествието на св. Игнатия въ Римъ представлявало двѣ противоположности: отъ една страна 10-тѣхъ груби войници немилостиво се обръщали съ него, като съ осъденъ на смъртъ затворникъ, съ всѣкого отъ тѣхъ по рѣдъ той билъ свързанъ съ веригата: отъ друга — христианитѣ му показвали най-трогателно внимание и уважение, и шествието му въ Римъ било триумфално като вѣнецъ за побѣда. Разни църкви проваждали за срѣщата на св. Игнатия свои представители, за да го привѣтствуватъ и да му послужатъ. Извѣстни сж 7-тѣхъ послания къмъ разни църкви, написани отъ св. Игнатия въ пжтя, въ отговоръ на тѣзи трогателни изявления на братска любовь. Мѣжду другото той писалъ на римскитѣ христиани, щото тий, по своето усърдие, да се не стараятъ за неговото освобождение и да не му бъркатъ да пострадае за Христа. Когато на конецъ настъпило врѣме на страда-

а) 2 Кар. 6. 16—17) Това изражение означавало; да му приставаатъ 10 войника; съ по единъ отъ войницитѣ, по рѣдъ затворникътъ се свързалъ съ веригата—б) „*Болши ся любовь никтоже иматъ, да кто душу свою положитъ за други своя* (Иоанъ Хв, 13).